

Розв'язання цієї проблеми на рівні теоретичних узагальнень, висновків та пропозицій об'єктивно потребує з'ясування питання щодо визначення змісту категорії «правова охорона» та «захист» торговельних марок як об'єкта промислової власності. Саме таким чином можна з'ясувати в чому полягає різниця між цими категоріями та процесами, які вони відображають, визначити спільне, з'ясувати, що є первинним, а що похідним, що є умовою, а що є наслідком.

Динаміка функціонування механізму правової охорони торговельних марок пов'язана з наявністю обов'язкового волевиявлення особи, яке спрямоване на реалізацію її прав на всіх стадіях державної патентної системи. Тільки подання заявки на видачу свідоцтва на знак для товарів і послуг породжує відповідні правовідносини між заявником і державою щодо визнання торговельної марки об'єктом промислової власності. Саме цей факт засвідчується видачею охоронного документа і навпаки - факт не визнання торговельної марки об'єктом промислової власності проявляється у відмові у видачі охоронного документу. Ця діяльність реалізується у формі адміністративно-правових правовідносин, де суб'єкт (заінтересована особа) вступає у відносини з відповідними державними органами.

Правовий захист торговельних марок забезпечений правовим механізмом, що передбачає здійснення процесуально закріплених процедур визнання та поновлення порушених прав. З динаміки функціонування механізму захисту торговельних марок випливають правові особливості реалізації суб'єктивних прав на захист. При цьому характерна наявність двох взаємозалежних стадій. Перша стадія - стадія отримання правової охорони - при встановленні факту відповідності заявленого результату встановленим вимогам, яким повинна відповідати торговельна марка, визначення меж правової охорони. На цій стадії об'єктом захисту є право на реєстрацію торговельної марки. Після видачі охоронного документа настає друга стадія захисту. Особливість цієї стадії захисту є права, що охороняються свідоцтвом на знак для товарів і послуг. Так, законодавство про торговельні марки передбачає, що захист може здійснюватися шляхом доказу факту реєстрації. Захист від недобросовісної конкуренції полягає в припиненні правопорушень, які завдають шкоду охоронюваним відносинам добросовісної конкуренції, посягає на охоронюваний порядок використання торговельної марки іншими особами, в тому числі і без дозволу зареєстрованого володільця.

Перша стадія, при якій визнаються права заявників торговельних марок та відбувається державне визнання, реєстрація виступає як передумова для встановлення певних юридичних фактів.

Список використаних джерел:

1. Гордієнко С. Г. Пізнання сфери захисту інтелектуальної власності в Україні: методологічні проблеми : монографія / Гордієнко С. Г. - К. : Видавничий дім «Скіф», КНТ, 2008. - С.43.

Захист інтересів учасників електронних торгів

Скрипник А.О., старший лаборант кафедри галузевих юридичних наук
Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор *Закалюк О.О.*

16 квітня 2014 року наказом Міністерства юстиції в Україні № 656/5 було затверджено Тимчасовий порядок реалізації арештованого майна шляхом проведення електронних торгів (далі - Тимчасовий порядок) [1].

За час функціонування системи електронних торгів арештованим майном (далі - СЕТАМ) виявлено деякі аспекти, що порушують інтереси учасників

торгів, а отже можуть бути перешкодою для подальшого повноцінного функціонування CETAMу.

Метою даного дослідження є вироблення дієвого механізму захисту прав та інтересів учасників електронних торгів на ознайомлення з юридичними фактами, які передували примусовому продажу арештованого та конфіскованого майна через CETAM.

Аналіз судової практики свідчить про низький рівень підготовки документів до реалізації арештованого майна та численні порушення державними виконавцями законодавства при проведенні виконавчих дій щодо звернення стягнення на майно боржників [2, 3, 4].

При цьому учасники даних електронних торгів не мають можливості забезпечити себе від скасування у майбутньому судом результатів торгів, оскільки згідно із законодавством не мають можливості ознайомитись з матеріалами виконавчого провадження та пересвідчитись у законності всіх вчинених виконавчих дій.

Враховуючи те, що кінцевою метою процедури продажу арештованого майна є перехід права власності на майно боржника, на яке звернено стягнення, до покупця - учасника електронних торгів, електронні торги є договором купівлі-продажу в розумінні статей 650, частини четвертої статті 656 Цивільного кодексу України Г51. При цьому учасник електронних торгів, як майбутній покупець, позбавлений можливості ознайомитись із будь-якої документами, що стосуються як об'єкта продажу, так і матеріалів виконавчого провадження, що передувало проведенню електронним торгам.

Умови та порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), що підлягають примусовому виконанню в разі невиконання їх у добровільному порядку на час вчинення виконавчих дій, визначає Закон України «Про виконавче провадження» Г61.

Відповідно до частин першої, четвертої цього Закону реалізація арештованого майна здійснюється шляхом його продажу на прилюдних торгах, аукціонах або на комісійних умовах.

Відповідно до Тимчасового порядку здійснення організації та проведення електронних торгів покладається на організатора, яким є державне підприємство, яке належить до сфери управління Міністерства юстиції України.

Також пунктом 4.5.4 Інструкції з організації примусового виконання рішень, затвердженій наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 року № 512/5 визначено перелік документів, які збираються державним виконавцем для проведення реалізації арештованого майна боржника Г71.

Згідно з пунктами 2, 3 Тимчасового порядку, державний виконавець у строк не пізніше п'яти робочих днів після закінчення 10-денного строку подачі заперечень сторін виконавчого провадження проти визначення вартості (оцінки) майна або у разі відсутності таких заперечень готує для проведення реалізації майна документи, передбачені Інструкцією з організації примусового виконання рішень, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 року № 512/5 і направляє їх до відповідного структурного підрозділу головного управління юстиції, що забезпечує реалізацію повноважень Державної виконавчої служби України (далі - регіональний орган державної виконавчої служби).

Керівник регіонального органу державної виконавчої служби, начальник відділу примусового виконання рішень Державної виконавчої служби України після отримання документів щодо передачі майна на реалізацію у строк до п'яти робочих днів перевіряє ці документи на відповідність вимогам

законодавства, наявність відомостей про місце зберігання й демонстрації майна та у разі виявлення порушень надає доручення щодо їх усунення у строк до п'яти робочих днів.

Саме таким чином наразі врегульовано питання перевірки документів щодо передачі майна на електронні торги перед передачею такого майна на реалізацію. Отже учасники електронних торгів законодавчо позбавлені права на ознайомлення з будь-якими документами, що стосуються об'єкту продажу.

Підсумовуючи викладене можна дійти висновку, що Тимчасовий порядок реалізації арештованого майна шляхом проведення електронних торгів потребує негайного доповнення, а саме Розділ IV необхідно доповнити пунктом 12 наступного змісту «Учасник електронних торгів, по тому лотом, для придбання якого він зареєстрований на торгах, має право знайомитись з документами, передбаченими Інструкцією з організації примусового виконання рішень, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 року № 512/5, що передані Організатору для організації та проведення електронних торгів».

В такому випадку буде забезпечено прозорість продажу майна на електронних торгах та враховано інтереси учасників торгів.

Список використаних джерел:

1. Наказ Міністерства юстиції України від 16.04.2014 р. № 656/5 «Про проведення експерименту із запровадження порядку реалізації арештованого майна шляхом проведення електронних торгів» // Офіційний вісник України, 2014, № 31 (22.04.2014), ст. 133.
2. Постанова Верховного суду України від 1 жовтня 2014 року № 6-147цс14 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/EBE1AE51815331B3C2257B6B0029B35B>
3. Постанова Верховного суду України від 22 жовтня 2014 року № 6-124цс14 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/3E9E0CE00909211BC2257B800022E316>
4. Постанова Верховного суду України від 23 квітня 2014 року № 6-26цс14 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/9BE1A9BAAEB13C0BC2257CCA00204A97>
5. Цивільний кодекс України // Офіційний вісник України, 2003, № 11 (28.03.2003), ст. 461.
6. Закон України «Про виконавче провадження» // Офіційний вісник України, 1999, № 19 (28.05.1999), ст. 194.
7. Наказ Міністерства юстиції України від 02.04.2012 р. № 512/5 «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» // Офіційний вісник України, 2012, № 27 (17.04.2012), ст. 23.

До питань захисту прав та інтересів учасників цивільних правовідносин

Скрипник В.Л., кандидат юридичних наук, доцент кафедри галузевих юридичних наук Кременчуцького національного університету імені М. Остроградського

Цивільне законодавство встановлює дієвий механізм захисту прав та інтересів учасників цивільних правовідносин, гарантуючи при цьому рівність суб'єктів у правах.

У статтях 15-16 Цивільного кодексу України зазначено, що кожна особа має право на захист свого цивільного права та захист свого інтересу, а також визначено способи захисту цивільних прав та інтересів [1].

Визначена система способів захисту цивільних прав та інтересів вироблена правозастосовчою діяльністю та на думку багатьох цивілістів є найбільш гармонійною для забезпечення захисту прав учасників цивільних правовідносин, яка при цьому не призводить до дисбалансу та порушення принципу рівності усіх суб'єктів.